

وزارت آموزش و پرورش
اداره کل آموزش و پرورش استان هرمزگان
مدیریت آموزش و پرورش شهرستان میناب

«چگونه توانستیم عدم مشارکت و همکاری نگین در فعالیت های گروهی را رفع کنیم؟»

نرگس استجلو^۱، علی اسمخانی^۲، علی قاسمی^۳، محمدهادی قاسمی^۴، محمد مهدی قاسمی^۵

۱- کارشناسی علوم تربیتی، اداره آموزش و پرورش استان زنجان (n.estajlou@yahoo.com)

۲- کارشناسی علوم تربیتی، اداره آموزش و پرورش استان زنجان (Aliesmkhani313@gmail.com)

۳- کارشناسی دبیری زبان انگلیسی، اداره آموزش و پرورش استان زنجان ناحیه دو (Alighasemibors1348@gmail.com)

۴- کارشناسی علوم تربیتی، اداره آموزش و پرورش استان زنجان منطقه انگوران (Hadighasemi0011@gmail.com)

۵- کارشناسی علوم تربیتی، اداره آموزش و پرورش استان زنجان منطقه انگوران (Mohammad.mahdi10000@gmail.com)

چکیده :

انسان نمی تواند به تنهایی زندگی کند و این واقعیت سر منشاء شکل گیری تمامی گروه ها، جمعیت ها و جوامع بشری از گذشته های دور تا به امروز بوده است. تمامی انسان ها در هر گروه و جامعه ای با توجه به توانایی ها و شرایط حاکم، با همکاری یکدیگر به بقای خود و دیگران کمک کرده اند. هرچه فرد در برقراری ارتباط در جامعه با دیگران موفق تر عمل کند و در واقع هوش اجتماعی بالاتری داشته باشد، زندگی بهتر و راحت تری را تجربه خواهد کرد. مشارکت نوعی پیوند چندسویه، سازنده و سودمند میان افراد است که در آن به اصل برابری انسان ها توجه می شود. مشارکت در عرصه های گوناگون، به ویژه در آموزش و پرورش، دارای اهمیت و ضرورت فراوانی است. به گونه ای که محور اصلی توسعه هر کشوری مشارکت در آموزش و پرورش است. بنا بر این امر مهم امروزه در مدارس شاهد وجود دانش آموزانی هستیم که به علل های متفاوتی که در ادامه ی پژوهش به آن ها اشاره خواهد شد، علاقه ی لازم و کافی برای مشارکت در فعالیت های مدرسه و کلاسی ندارند. در پژوهش حاضر به بررسی، شناسایی و ارائه ی راهکارهایی مناسب برای رفع مشکل دانش آموزی به نام نگین در حیطه ی عدم مشارکت و همکاری پرداخته شده است. نتایج به دست آمده نشان می دهد اقدامات مدرسه، خانواده، مشاور و معاونان مدرسه و همکلاسی و در راستای حل مشکلات دانش آموزانی همانند نگین می تواند بسیار موثر واقع شود.

واژه های کلیدی: همکاری، مشارکت، ارتباط، کلاس و مدرسه

مقدمه:

مشارکت به عنوان یکی از نیازهای اساسی بشر، هم هدف و هم وسیله توسعه پایدار به حساب می آید. مشارکت از جمله پدیده هایی است که از دیرباز وجود داشته و همواره با زندگی انسان ها پیوند داشته است. لازمه زندگی جمعی و گروهی وجود همکاری، مساعدت و مشارکت می باشد که متناسب با شرایط اجتماعی در زمان و مکان خاص خود به صورت های مختلف شکل گرفته است. بدیهی است یکی از اساسی ترین ابزار دستیابی به توسعه مشارکت و همکاری مردم در راستای مسئولیت پذیری و کاهش تصدی گری دولت می باشد و این مهم تحقق نمی یابد مگر در قالب تشکل های سازمان یافته. (پور یوسفی و بهاری، ۱۳۸۸). متأسفانه با گذشت زمان احساس می شود که این تشکل ها نتوانسته اند وظیفه واقعی خود را در زمینه مسئولیت ها و رسالت های خود در نظام اجتماعی ایفا کنند. این شرایط، برنامه ریزان کشور را به این اندیشه واداشت که چگونه می توان شرایط مناسبی را برای مشارکتی پویا، همه جانبه و پایدار سازماندهی کرد؟ به منظور دستیابی به پاسخی منطقی، توجه برنامه ریزان به آموزش و پرورش جلب شد. آنها به این نتیجه رسیدند که برای تحقق مشارکت و نهادینه کردن آن در جامعه، باید به آموزش و پرورش به عنوان یکی از نهادهای اولیه جامعه پذیری نقش کلیدی واگذار شود، تا ضمن ایجاد احساس نیاز در نوجوانان و جوانان نسبت به همکاری و تعاون، زمینه های رشدذهنی و آمادگی های روانی برای اقدام به فعالیت های مشارکت جویانه را در آنان تقویت کنند. در این صورت است که جامعه می تواند مملو از افراد مشارکت جو، منتقد و تاثیر گذار شود. مدرسه و کلاس درس جایگاهی